

АЙЗЪК АЗИМОВ БЕЗСМЪРТНИЯТ БАРД

Превод от английски: Елена Кортел, 1998

chitanka.info

— О, да — каза доктор Финис Уелч. — Аз мога да извиквам душите на видни мъртъвци.

Той бе пийнал, в противен случай не би го казал. Разбира се, че бе съвсем в реда на нещата да се понапие малко на ежегодното коледно събиране.

Скот Робертсън, младият учител по английски, си намести очилата и се огледа наляво и надясно, за да разбере дали някой надава ухо на разговора им.

— Наистина ли, доктор Уелч?

— Твърдя. И не само душите им. Аз възвръщам и телата им.

— Не бих казал, че това е възможно — възрази Робертсън открито.

— А защо не? Чисто и просто въпрос на пренасяне във времето.

— Имаш предвид пътуване във времето? Но това е доста... м-м-м... необикновено.

— Не и ако знаеш как.

— А как става, доктор Уелч?

— Мислиш, че ще ти кажа? — сниши гласа си физикът. Затърси със замъглен поглед още нещо за пиене, но не намери нищо. — Аз възвърнах доста хора. Архимед, Нютон, Галилео. Горките приятелчета.

— Не им ли хареса тук? Трябва да са били очаровани от нашата съвременна наука — на Робертсън разговорът започна да му харесва.

— О, да, така е. Очаровани бяха. Особено Архимед. Отначало си помислих, че ще полудее от радост, когато му разказах малко за нея, но след като поопресних гръцкия си, но ни... ни...

— Какво не им хареса?

— Ами различни са културите ни. Те не можаха да свикнат с нашия начин на живот. Чувстваха се ужасно самотни и изплашени. Наложих се да ги върна обратно.

— Това е много лошо.

— Да. Велики мозъци, но неадаптивни мозъци. Не са универсални. Затова се опитах да вдигна Шекспир.

— *Какво?* — зяпна от удивление Робертсън. Този удар попадна кажи-речи в десетката.

— Не викай, момчето ми — усмири го Уелч. — Лоши маниери са тия.

— Да не казваш, че си извикал Шекспир?

— Да. Трябваше ми някой с универсален ум, някой, който познава достатъчно добре хората, за да може да живее с тях векове след своето време. Шекспир бе такъв. Взех си автограф от него. За спомен, нали разбираш?

— У тебе ли е? — очите на Робертсън щяха да изскочат от орбитите си.

— Точно тука — Уелч затършува наред из джобовете си. — А, ето го.

Някакво малко парче от визитна картичка премина в ръцете на учителя. От едната ѝ страна надписът гласеше: „Л. Клеин и синове, Изчислителна техника на едро.“ А от другата с неравен почерк бе написано William Shakesper.

Някакво диво подозрение обзе Робертсън:

— Как изглеждаше той?

— Не прилича много на образа си от картините. Плешив, с грозни мустаци. Говори със силен акцент. Разбира се, аз направих всичко, каквото можах, за да остане доволен от нашето време. Казах му, че разглеждаме задълбочено неговите пиеси и все още ги играем на сцената. Наистина му казах, че за нас те са най-великите творби в литературата на английски език, може би измежду всички езици.

— Чудесно. Чудесно — проговори едва-едва Робертсън, останал без дъх от възмущение.

— Казах му, че хората са написали цели томове с коментари върху неговите пиеси. Всъщност той поиска да види някой от тях и аз му взех един от библиотеката.

— И?

— О, той бе очарован. Разбира се, затрудни се със сегашните идиоми и забележки за събитията от 1600 година, но аз му помогнах. Горкото приятелче. Не мисля, че е очаквал такова отношение. Непрекъснато повтаряше: „Господи, ах, милост! Какво ли не може да бъде изцедено от думите за пет столетия? Какво изтезание, струва ми се, че се лее пороен дъжд от някакъв влажен парцал!“

— Той не би казал такова нещо.

— А защо не? Писал е пиесите си по възможно най-бързия начин. Каза, че му се налагало заради фаталните срокове за предаването на ръкописите. Написал *Хамлет* за по-малко от шест месеца. Сюжетът бил стар. Той само го поизгладил.

— Това е всичко на всичко, което те правят с огледалната повърхност. Само я полират — каза учителят по английски, изпълнен с негодувание.

Физикът не му обърна внимание. Бе забелязал чаша недокоснат коктейл на бара, само на няколко стъпки от него, промъкна се предпазливо натам и изрече през рамо:

— Казах на безсмъртния бард, че ние дори имаме училищни занятия за Шекспир.

— Аз водя такива занятия.

— Зная. Аз го записах в твоя вечерен разширен курс. Никога не съм виждал такова стръвно желание у човек да разбере какво мислят за него идните поколения, за бедния Бил, той си е бил такъв. Той много се стара.

— Ти си записал Уилям Шекспир в моя курс? — запелтечи Робертсън. Дори и като израз на алкохолна фантазия, тази мисъл го зашемети. И дали тя *наистина беше* алкохолна фантазия? Изведнъж в съзнанието му започна да изплува образът на плешив мъж със странен говор...

— Не с истинското му име, разбира се — каза доктор Уелч. — Няма значение как се затри. Грешка стана, това е то. Голяма грешка. Горкото приятелче — той пийна от коктейла и тръсна глава над чашата.

— Защо стана грешка? Какво се случи?

— Трябваше да го върна обратно в 1600 година — изрева Уелч възмутен. — Колко унижения според тебе може да понесе един човек?

— За какво унижение говориш?

Доктор Уелч гаврътна коктейла си и едва тогава уцели сърцето на десетката:

— Ами ти, нещастно едноклетъчно, ти го скъса на изпита.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.